

توییت دکتر جبلی همزمان با پیام مشترک وحدت مسئولان

دکتر جبلی رئیس رسانه ملی همزمان با پیام مشترک وحدت مسئولان توییته‌ی‌را منتشر کرد. در متن این تویییت آمده است: در ایران ما تندرو و میانه‌رو وجود ندارد. همه ما «ایرانی» و «انقلابی» هستیم و با اتحاد آهنین ملت و دولت، با تبعیت کامل از رهبر معظم انقلاب متجاوز جنایتکار را پشیمان خواهیم کرد. یک خدا، یک رهبر، یک ملت و یک راه؛ آن هم راه پیروزی ایران عزیزتر از جان.

حماسه ایرانی به‌روایت آمار

پیمایش ملی مرکز تحقیقات صداوسیما از جنگ، آتش بس و اعتماد به رسانه ملی، آمارهای قابل توجهی در خود دارد

از این سطح حضور مستمر در شهرهای متعدد، کمتر قابل مشاهده است. در این نظرسنجی ۶۷/۸ درصد پاسخگویان گفته‌اند این تجمعات باید تا رسیدن به اهداف خود ادامه پیدا کند. این رقم تنها مربوط به افرادی که هر شب در میدان حاضرند نیست، بلکه شامل کسانی هم می‌شود که به هر دلیل امکان حضور فیزیکی در این تجمعات را نداشته‌اند اما از تداوم آن حمایت می‌کنند. همچنین حدود ۳۰ درصد پرسش‌شوندگان اعلام کرده‌اند که هر شب یا اکثر شب‌ها در این تجمعات حضور داشته‌اند؛ عددی که به گفته رئیس مرکز تحقیقات، معادل حدود ۲۵ میلیون نفر از جمعیت کشور است. در مقابل حدود ۲۰ درصد پاسخگویان، ادامه این تجمعات را ضروری نمی‌دانند.

ارزنیابی عملکرد رسانه ملی در «جنگ تحمیلی سوم»

بخش دیگری از این پیمایش به ارزیابی عملکرد رسانه ملی در پوشش تحولات جنگ اخیر، که از آن با عنوان «جنگ تحمیلی سوم» یاد می‌شود، اختصاص داشته است. براساس نتایج اعلام‌شده، ۷۶/۵ درصد از پاسخگویان عملکرد صداوسیما در

شایان ذکر است این توییت، همزمان با توییت‌هایی مشترک از سران قوا منتشر شده که حامل پیام وحدت مسئولان ایرانی است. رئیس رسانه ملی همچنین در واکنش به ترور خبرنگاران از سوی رژیم صهیونیستی نیز نوشت: ترور خبرنگاران نشانه مرگ تدریجی رژیم است. رئیس رسانه ملی درباره ترور آمال خلیل خبرنگار لبنانی توسط رژیم اشغالگر اسرائیل نوشت: بزرگ‌ترین ترس

رژیم صهیونی، آشکار شدن حقیقت است. برای همین پیوسته خبرنگاران را هدف قرار می‌دهد. این بار خون شهید آمال خلیل، حقیقت را روشن می‌کند. حقیقتی به‌نام زنده ماندن مقاومت و مرگ تدریجی رژیم جنایتکار اسرائیل. به‌گفته سازمان امداد رسانی لبنان، آمال خلیل روز چهارشنبه در حمله هوایی اسرائیل به خانه‌ای در شهر الطبری واقع در نزدیک مرز ترور شد.

آتش بس را نباید الزاما «جنگ طلب» دانست. به گفته او، بخش قابل توجهی از این گروه نگران آن هستند که آتش بس به فرصتی برای تجهیز دوباره طرف مقابل و آغاز دور تازه‌ای از حملات تبدیل شود. در مقابل، موافقان آتش بس، آن را زمانی مطلوب می‌دانند که به کاهش پایدار سایه جنگ از سر کشور و بازگشت به شرایط عادی منجر شود. این پیمایش همچنین نشان داده که برداشت مردم از مفهوم آتش بس یکسان نیست. برخی آن را نشانه پیروزی و تثبیت دستاوردها می‌دانند و برخی دیگر، آن را اقدامی موقت و قابل بازگشت تلقی می‌کنند. مسئول نظرسنجی صدا و سیما معتقد است سرعت بالای رخدادها و نبود امکان زمینه‌سازی کافی پیش از اعلام آتش بس، باعث شده درک واحد و مشخصی از این مفهوم در افکار عمومی شکل نگیرد.

اقتصاد در صدر نگرانی‌ها؛ امید ۷۱ درصدی به آینده

در بخش دیگری از این پیمایش، دغدغه‌ها و نگرانی‌های اصلی مردم در شرایط پس از جنگ بررسی شده است. نتایج نشان می‌دهد مسائل اقتصادی و معیشتی در صدر نگرانی‌های پاسخگویان قرار دارد. این اولویت، به گفته مسئول نظرسنجی، نشان می‌دهد بخش بزرگی از جامعه، از توان دفاعی و نظامی کشور احساس اطمینان می‌کند و تمرکز نگرانی‌ها به حوزه اقتصاد منتقل شده است. پس از اقتصاد، موضوعاتی مانند احتمال وقوع حملات تروریستی و خرابکاری در داخل کشور، بیکاری و آسیب دیدن کسب‌وکارها در رتبه‌های بعدی قرار گرفته‌اند.

با این حال، نگاه مردم به آینده، صرفاً مبتنی بر نگرانی نیست. در همین پیمایش، ۷۱/۷ درصد پاسخگویان گفته‌اند که معتقدند شرایط کشور پس از جنگ بهتر خواهد شد؛ رقمی که به گفته مجریان طرح، نسبت به پیش از جنگ، افزایش معناداری را نشان می‌دهد. مسئول نظرسنجی صداوسیما این سطح از خوش بینی را نشانه‌ای از باور مردم به توان عبور کشور از چالش‌ها به‌ویژه در حوزه اقتصادی و تکیه بر ظرفیت‌های داخلی می‌داند. او این «امید به آینده» را سرمایه‌ای اجتماعی توصیف می‌کند که در صورت مدیریت درست، می‌تواند به بهبود وضعیت در حوزه‌های مختلف کمک کند.

مذاکره با آمریکا؛ وزن مخالفان، مطالبات اقتصادی

یکی از پرسش‌های حساس این پیمایش، به موضوع مذاکره با آمریکا اختصاص داشت. براساس نتایج، ۳۹ درصد پاسخگویان اعلام کرده که «به هیچ وجه» موافق مذاکره با آمریکا نیستند. ۲۵ درصد دیگر نیز موافقت «کم» یا «خیلی کم» را بیان کرده‌اند. در مقابل ۲۹ درصد از پاسخگویان گفته‌اند در سطح «زیاد» یا «خیلی زیاد» موافق مذاکره هستند.

گزارش

تمرین بلوغ در روایت انسان محور جنگ

درباره «سرو، سپید، سرخ» که نخستین تجربه واکنش سریع صداوسیما به بحران در حوزه سریال سازی است

انسان در مرکز قاب

ویژگی مهم سرو، سپید، سرخ با بسیاری از آثار جنگی تلویزیون، جابه‌جایی مرکز ثقل روایت است؛ از «پیروزی» و «شعار» به «انسان» و «جزئیات». سریال تلاش نمی‌کند با بزرگ‌نمایی یا زبان خطابه، مخاطب را تحت تأثیر قرار دهد؛ برعکس، با نگاهی مینیمال و جزئی‌نگر، به زندگی در سایه جنگ می‌پردازد که چند جلوه مشخص دارد. در این مجموعه، جنگ از آسمان به زمین می‌آید؛ از نقشه‌ها و فرمان‌ها به آشپزخانه خانه‌ای که در آن تلفن رنگ می‌خورد به اتاقی که در آن تلفن رنگ می‌خورد و کسی جواب نمی‌دهد، به جاده‌ای که هر رفت و آمدش می‌تواند آخرین باشد، به پنهانکاری‌ای که یک عمر پشیمانی به بار می‌آورد و آغوش‌هایی که در حسرت پدر و مادر می‌مانند.

قهرمان‌ها در سرو، سپید، سرخ به جای آن‌که بر سکو بایستند، در متن زندگی روزمره ظاهر می‌شوند؛ با ترس‌ها، تردیدها و انتخاب‌های دشوار. این قهرمان‌ها، بیشتر «زندیک» هستند تا «دور». اثر نیز مخاطب را نه فقط به تحسین آنها، که به «همذات‌پنداری» دعوت می‌کند. این همان تفاوت مهم است بین اثر پروپاگاندا و اثر انسانی که دومی، به احساسات پیچیده مخاطب احترام می‌گذارد.

واقع‌گرایی در بستر محدودیت‌ها

یک نکته مهم در تحلیل سرو، سپید، سرخ، توجه به شرایط تولید است؛ زمان کم، فضای واقعی جنگی و هماهنگی چند گروه تولیدی. در چنین شرایطی، نفس رسیدن پروژه به آنتن، خود نشانه ظرفیت بالای تولیدی و مدیریتی است. اما فراتر از آن، این مجموعه نمایشی تلاش کرده در همین چارچوب، تا جایی که می‌تواند به واقع‌گرایی نزدیک شود.

این واقع‌گرایی را نه صرفاً در بازسازی‌های نظامی، که در بافت زندگی آدم‌ها می‌توان جست‌وجو کرد؛ لِه‌جه‌ها، روابط خانوادگی، زبان بدن بازیگران، نور طبیعی

رسانه

MEDIA

شنبه ۵ اردیبهشت ۱۴۰۵ شماره ۷۳۰۴

به این ترتیب، به تعبیر مسئول نظرسنجی صدا و سیما، وزن مخالفان مذاکره به‌طور معناداری بیشتر از موافقان است؛ موضوعی که او آن را ریشه‌دار در تجربه‌های گذشته و برداشت عمومی از نتایج مذاکرات پیشین می‌داند.

او تأکید می‌کند؛ حتی بسیاری از مخالفان مذاکره نیز در وضعیت اقتصادی مطلوبی قرار ندارند اما براساس همان تجربه‌ها، چنین موضعی را برگزیده‌اند.

در سؤالی دیگر، از مردم خواسته شده در صورت انجام مذاکره، مهم‌ترین اولویت را از نظر خود بیان کنند. ۵۶/۳ درصد پاسخگویان «رفع کامل تحریم‌ها» را در صدر مطالبات خود قرار داده‌اند. پس از آن، ۲۴ درصد «تضمین عدم حمله مجدد به ایران» را مهم‌ترین اولویت دانسته‌اند.

سایر مطالبات مطرح‌شده شامل تثبیت حاکمیت ایران بر تنگه هرمز، توقف جنگ در جبهه‌های مختلف ازجمله جبهه مقاومت، آزادسازی دارایی‌های بلوکه‌شده و خروج نیروهای آمریکایی از منطقه بوده است. مسئول نظرسنجی صدا و سیما معتقد است این مطالبات، کم‌وبیش هم‌راستا با خطوط کلی اعلام‌شده از سوی مسئولان کشور است.

شروط آمریکا زیر ذره‌بین افکار عمومی

در بخش دیگری از پرسش‌نامه، سناریوهایی از برخی شروط احتمالی آمریکا مطرح و نظر مردم درباره پذیرش یا رد آنها سنجیده شده است. نتایج نشان می‌دهد افکار عمومی در این حوزه، موضعی صریح و نسبتاً یکدست دارد.

طبق اعلام مسئول نظرسنجی، ۸۵/۷ درصد پاسخگویان با هرگونه محدودسازی صنعت موشکی ایران مخالفت کرده‌اند. ۸۲ درصد نیز خروج ذخایر اورانیوم غنی‌شده از کشور را نپذیرفته‌اند. همچنین ۷۹/۴ درصد از مردم با تعطیلی صنعت هسته‌ای و رساندن غنی‌سازی به صفر مخالف بوده‌اند و ۷۳ درصد نیز با هرگونه سلب حاکمیت ایران در تنگه هرمز مخالفت کرده‌اند. در ادامه، ۶۸ درصد پاسخگویان، شرط قطع حمایت ایران از جبهه مقاومت را غیرقابل قبول دانسته‌اند.

به گفته مسئول این پیمایش، این نتایج نشان می‌دهد حتی در شرایط سخت، اکثریت مردم حاضر به پذیرش شروطی که آنها‌آن را متعارض با منافع و اقتدار ملی می‌دانند نیستند.

تصویر پیروزی؛ از میدان جنگ تا ذهن جامعه

ارزانی مردم از نتیجه جنگ اخیر نیز یکی از محورهای این پیمایش بوده است. براساس نتایج اعلام‌شده، ۶۶ درصد پاسخگویان، ایران را پیروز این میدان دانسته‌اند. در مقابل تنها ۶ درصد، آمریکا یا رژیم صهیونیستی را برنده این جنگ ارزیابی کرده‌اند.

«سرو، سپید، سرخ» مجموعه اپیزودیکی که این شب‌ها از آنتن شبکه یک سیما پخش می‌شود، تلاشی است برای عبور از زبان شعاری و رفتن به سمت روایتی انسانی، خرد و چندصدایی از جنگی که از اوایل اسفند سال گذشته بر کشورمان سایه افکنده است. این مجموعه که با مشارکت سازمان اوج و مرکز سیمافیلم و در دل شرایط متهب جنگ رمضان شکل گرفته، از همان گام اول تکلیف خود را روشن می‌کند؛ قرار نیست یک‌بار دیگر همان قهرمان‌های تک‌بعدی، همان قاب‌های آشنا و همان شعارهای تکراری را ببینیم. قرار است انسان‌ها را ببینیم، در موقعیت جنگ.

واکنش به‌موقع، نه بازپخش منفعل

مهم‌ترین نکته درباره این مجموعه، «ورود به‌موقع» رسانه ملی به صحنه است. تلویزیون معمولاً متهم است که در بزنگاه‌ها ی عقب می‌ماند، یا به پخش آرشپو و برنامه‌های مناسبتی بسنده می‌کند. سرو، سپید، سرخ اما نشانه‌ای است از امکان دیگری؛ این‌که رسانه بتواند در دل بحران، روایت خودش را بسازد و به مخاطب نشان دهد فقط بازناب دهنده رویداد نیست، بلکه می‌تواند روایت جنگ را از زاویه نگاه هنرمندان مختلف درآمیزد کند و در قالب نمایشی جذاب به نمایش بگذارد. این واکنش به موقع، صرفاً یک امتیاز تولیدی نیست؛ از منظر مخاطب، معنایش این است که سریال به نبض احساسات عمومی نزدیک است. مخاطبی که هنوز در فضای عاطفی و ذهنی جنگ رمضان زندگی می‌کند و در دوره آتش بس موقت هم از سرنوشت جنگ بی‌خبر است، وقتی سریالی را می‌بیند که از همین حال و هوا برآمده، آن را جدی‌تر می‌گیرد. فاصله زمانی کم میان واقعه و روایت، امکان «گفت‌وگوی زنده» میان اثر و جامعه را فراهم می‌کند.

فرم اپیزودیک؛ از تکرار وایت به گر چندصدایی

انتخاب فرم اپیزودیک برای سرو، سپید، سرخ، از مهم‌ترین تصمیم‌های خلاقه این پروژه است. برخلاف سریال‌های جنگی کلاسیک که معمولاً بر خط سیر قهرمان اصلی و یک تیم مشخص متمرکز می‌شوند، اینجا با مجموعه‌ای از خرده‌روایت‌ها روبه‌رویم که هرکدام جهان و لحن خودشان را دارند؛ روستا و شهر، خانواده و میدان و ... همه در کنار هم قرار گرفته‌اند تا تصویری چندلایه از یک وضعیت پیچیده بسازند. این فرم اپیزودیک دو مزیت مهم دارد: در درجه نخست، دامنه تجربه را گسترش می‌دهد. جنگ فقط میدان درگیری نیست. اضطراب مادر پشت تلفن، زندگی روزمره و درد‌ها و بیماری‌ها و گرّه‌های عادی که در میانه جنگ رنگی دیگر به خود گرفته‌اند، دلهره کودکی که صدای انفجار و شلیک پدافند را می‌شنود و سکوت فکروانه نیروی امنیتی در حلقه محاصره توطئه‌ها، همه بخشی از جنگ هستند. ساختار اپیزودیک اجازه می‌دهد این طیف متنوع تجربه را بدون فشار یک خط داستانی واحد روایت کنیم.

پرهیز از تک‌صدایی، دیگر مزیت مهم این شیوه تولید است. به جای یک صدای واحد که می‌خواهد «حقیقت» جنگ را بگوید ولی گاه با ریختن انبوهی از مفاهیم و مضامین عملا از پس پردازش درست‌شان برنمی‌آید یا اساساً توان ورود به طیفی گسترده با تصویر ۳۶۰ درجه از جنگ را ندارد. درآثری چون سرو، سپید، سرخ یا گروهی